

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **I. N.**
zastoupen advokátem Mgr. Liborem Valentou
sídlem Křížová 18, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2019, čj. JMK 158867/2019

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Hlídka Policie ČR zadržela žalobci dne 4. 8. 2019 řidičský průkaz poté, co zastavila jeho vozidlo zn. Mercedes kvůli rychlému průjezdu křižovatkou a orientační dechovou zkouškou zjistila, že žalobce je pod vlivem alkoholu (bylo mu naměřeno 0,70 promile).

Na základě oznámení policie rozhodl dne 10. 9. 2019 Magistrát města Brna (dále též „magistrát“) o tom, že řidičský průkaz bude žalobci zadržen až do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku (dále též „rozhodnutí o zadržení“). Odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 20. 12. 2019.

II. Argumentace žalobce

2. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť žalovaný se nevyrovnal uspokojivě s jeho žalobními námitkami, jež žalobce v žalobě v úplnosti zopakoval a připojil u každé z nich polemiku se žalovaným.
3. První odvolací námitka spočívala v tom, že magistrát nezačal řízení o zadržení řidičského průkazu v zákonné pětidenní lhůtě. U této námitky však žalobce proti odvolacímu rozhodnutí nic konkrétního nenamítá.
4. Druhá námitka vychází z toho, že žalobcův zástupce doručil dne 12. 8. 2019 magistrátu svou plnou moc, ale magistrát mu přesto nezaslal oznámení o zahájení řízení ani mu neumožnil se vyjádřit k jeho podkladům, neboť první písemnost, kterou mu doručil, bylo až rozhodnutí o odnětí. Argumentace žalovaného v odvolacím rozhodnutí podle žalobce nemůže obstát.
5. Třetí námitka je založena na tom, že magistrát nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť vyšel pouze z úředního záznamu policie ze dne 8. 8. 2019, z následného oznámení policie o zadržení řidičského průkazu a z potvrzení o zadržení řidičského průkazu podepsaného žalobcem, přičemž ovšem přehlédl, že žalobce v tomto potvrzení uvedl, že vozidlo v době kontroly hlídkou policie neřídil, pouze u něj čekal, zatímco podle magistrátu měl uvést, že čekal uvnitř vozidla. Tuto skutkovou verzi zastával žalobce konzistentně po celou dobu řízení, přesto se v rozhodnutí o zadržení objevuje smyšlené či z jiného případu převzaté tvrzení o možné změně jeho výpovědi. I v řízení o zadržení řidičského musí být skutkový stav prokázán s vysokou mírou pravděpodobnosti, žalobce proto v odvolání navrhl provést důkaz výsledkem obou zasahujících policistů a výsledkem svým. Tvrzení policie nemůže být samo o sobě důkazem a za situace, kdy jde o tvrzení proti tvrzení, nelze podle žalobce přikládat automaticky vyšší váhu výpovědím policistů. Žalovaný se podle žalobce v odvolacím rozhodnutí spokojil ohledně prokázání skutkového stavu s důkazně nepodloženými tvrzeními policie stejně jako magistrát a na námitku o údajné změně výpovědi neodpověděl vůbec.
6. Čtvrtou námitkou žalobce upozorňuje, že v době vydání rozhodnutí o zadržení dosud nebylo zahájeno žádné přestupkové řízení ohledně jeho řízení pod vlivem alkoholu, což by samo o sobě mělo vést ke zrušení rozhodnutí magistrátu. Jinak totiž žalovaný – argumentováno *ad absurdum* – připouští, že žalobci by mohl být řidičský průkaz zadržován donekonečna. Ve vztahu k odvolacímu rozhodnutí pak žalobce dodává, že teprve více než měsíc po vydání prvostupňového rozhodnutí mělo být údajně zahájeno příslušné přestupkové řízení, a to vydáním příkazu, čímž ovšem přestupkové řízení zahájit nelze a navíc příkaz nebyl řádně doručen žalobcovu zástupci. Navíc žalovaný uvedl, že zahájení přestupkového řízení není podmínkou rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu, což žalobce vzhledem k výše uvedené argumentaci šokovalo.

7. Pátá odvolací námitka zněla, že skutek nebyl ve výroku rozhodnutí o zadržení dostatečně vymezen. Na tuto námitku žalovaný vůbec nereagoval.
8. Konečně šestá námitka stála na tom, že magistrát měl zjišťovat osobní poměry žalobce, zejména jeho zdravotní stav a zaměstnání. Pak by totiž naznal, že tu jsou důvody pro vrácení řidičského průkazu spočívající v tom, že žalobce pracuje jako *product manager* a *team business manager* ve společnosti ALLSPORTS, a. s. Nutně potřebuje jezdit svým služebním vozidlem (tím, které měl údajně řídit dne 4. 8. 2019), neboť vykonává po celé České republice odborné poradenství, produktová školení a komunikaci s prodejci. To hodlal v odvolacím řízení prokázat pracovní smlouvou a výsledkem jednatele společnosti ALLSPORTS, a. s. Ani s touto námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevyrovnal.

III. Argumentace žalovaného

9. Žalovaný navrhuje podanou žalobou zamítnout a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

IV. Řízení před krajským soudem

10. Ve věci proběhlo dne 15. 7. 2021 na žádost žalobce ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žalobcovy důkazní návrhy krajský soud zamítl, neboť je shledal nadbytečnými – skutečnosti, které jimi chtěl žalobce prokazovat, nebyly pro rozhodnutí soudu podstatné, jak vyplývá z dalšího výkladu.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba **není důvodná**.
12. Pokud jde o podmínky řízení, rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu je přezkoumatelné ve správním soudnictví, nejde totiž o rozhodnutí předběžné povahy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2009, čj. 7 As 69/2008 - 47, č. 1996/2010 Sb. NSS).
13. Základ relevantní právní úpravy je obsažen v § 118a odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Z něj vyplývají podmínky, za nichž může policista zabránit řidiči v další jízdě, mj. *„jestliže řidič je podezřelý, že řídil motorové vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy ještě byl pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky“*. Podle § 118b zákona o silničním provozu je policista oprávněn za stejných podmínek též zadržet řidičský průkaz, o čemž vydá řidiči písemné potvrzení a oznámí to příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností nejpozději následující pracovní den. Na to navazuje úprava v § 118c odst. 1 věta první zákona o silničním provozu: *„Obecní úřad obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení o zadržení řidičského průkazu podle § 118b zahájí řízení, na základě něhož lze rozhodnout o zadržení řidičského průkazu do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu“*. Odstavec druhý citovaného ustanovení pak již jen lakonicky konstatuje, že nerozhodne-li obecní úřad obce s rozšířenou působností o zadržení řidičského průkazu podle odstavce prvního, *„vrátí zadržený řidičský průkaz bez zbytečného odkladu jeho držiteli“*.

14. Nejprve se soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Její příčinou může být buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů. V obou případech však platí, že je potřeba s tímto institutem zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nesrozumitelnosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013 - 25, bod [19], k nedostatku důvodů pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]). Zejména je nutno zdůraznit, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247). Žalobce v podstatě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu ke všem svým odvolacím námitkám. Krajský soud se proto k této problematice vysloví jednotlivě u každé námitky, ovšem v duchu výše nastíněných obecných zásad.
15. První námitku ani není možno považovat za řádně uplatněný žalobní bod, neboť žalobce ustrnul jen na doslovné reprodukci svého odvolání. Proto krajský soud jen stručně podotýká, že pětidenní lhůta pro zahájení řízení o odnětí řidičského průkazu, zakotvená v § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu, není lhůtou propadnou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, čj. 10 As 174/2017 - 27).
16. Ke druhé námitce týkající se opomenutí žalobcova zástupce je důležité uvést, že žalobcův zástupce vyrozuměl magistrát o tom, že je zplnomocněn jednat za žalobce, až dne 12. 8. 2019, tedy poté, co magistrát řádně odeslal oznámení o zahájení řízení samotnému žalobci. Právě dne 12. 8. 2019 byla zásilka uložena k vyzvednutí na obou adresách, na něž ji magistrát žalobci zasílal (trvalý pobyt a adresa uvedená na záznamech policie) a žalobce ji na jedné z těchto adres fyzicky převzal dne 20. 8. 2019. Oznámení o zahájení řízení přitom obsahovalo i poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě 15 dnů od doručení oznámení. Podle krajského soudu za této procesní situace nebyl magistrát povinen doručovat oznámení o zahájení řízení též žalobcovu zástupci, naopak, měl mu je předat sám klient. Řízení tak bylo platně zahájeno včetně stanovení lhůty pro vyjádření k podkladům.
17. Je pravda, že přístup magistrátu mohl být vstřícnější – žalobcův zástupce mu totiž opakovaně zasílal urgence, že stále není zahájeno řízení o odnětí řidičského průkazu, přičemž magistrát mu až dne 9. 9. 2019, tj. těsně před vydáním rozhodnutí o zadržení ze dne 10. 9. 2019, sdělil, že takové řízení vede již od 20. 8. 2019. Ani s tímto vyrozuměním mu přitom magistrát nezaslal alespoň pro informaci již vydané oznámení o zahájení řízení, ačkoliv by tomu jistě nic nebránilo, neboť plná moc ze strany žalobce byla ve spise založena. Tento postup lze hodnotit jako porušení principů dobré správy i zásady, že veřejná správa je službou veřejnosti (§ 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Nezákonost napadeného rozhodnutí by to ovšem mohlo způsobit jedině v případě, že by se žalovaný jako odvolací orgán následně odmítl některými odvolacími námitkami zabývat s odůvodněním, že byly uplatněny po stanovené lhůtě k vyjádření, resp. po koncentraci řízení na prvním stupni zakotvené v § 82 odst. 4 správního řádu. Nic takového se však nestalo (ostatně bylo by to problematické i z toho důvodu, že šlo o řízení zahajované z moci úřední, v němž byla účastníkovi uložena povinnost, tudíž správní orgány zde musely zjišťovat skutkový stav nezávisle na míře procesní aktivity účastníka). Zástupci žalobce tudíž nebyla odňata možnost vyjádřit se ke shromážděným

podkladům i právním otázkám, neboť tak mohl učinit (a učinil) v odvolacím řízení. Jestliže se přitom s oznámením o zahájení řízení stanovujícím lhůtu pro vyjádření k podkladům včas neseznámil, je na vině především nedostatečná komunikace mezi ním a jeho klientem.

18. Ke třetí námitce týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu krajský soud uvádí, že ta by se na první pohled mohla jevit jako důvodná s ohledem na dosavadní judikaturu správních soudů (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 2. 2012, čj. 57 A 68/2011 - 52, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 2. 2015, čj. 15 A 42/2012 - 27) i stanovisko ombudsmana (zpráva o šetření veřejného ochránce práv ze dne 14. 03. 2012, sp. zn. 6546/2011/VOP/MK). Z nich vyplývá, že v řízení o zadržení řidičského průkazu je třeba prokázat, že řidič řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Uvedený závěr byl již dříve předmětem kritiky v odborné literatuře (BUŠTA, P., KNĚŽÍNEK, J. Zákon o silničním provozu: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2021-7-19]). Co je však důležitější, argumentace v citovaných kauzách vycházela z dřívějšího znění zákona o silničním provozu, před novelou zákonem č. 233/2013 Sb., účinnou od 17. 8. 2013. Tehdejší znění zákona (poněkud nesystematicky) u některých skutkových podstat vymezených v § 118a odst. 1 zákona o silničním provozu stanovovalo, že k zadržení řidičského průkazu postačuje pouhé podezření, zatímco u jiných tento výraz chyběl. Avšak citovaná novela upravila § 118a odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu tak, že k zadržení řidičského průkazu postačuje i v případě řízení pod vlivem alkoholu jen podezření. Jelikož daná podmínka se nevztahuje pouze na postup policie, ale odkazuje na ni i úprava řízení o zadržení řidičského průkazu, neprokazuje se podle krajského soudu v tomto řízení to, že řidič „řídil motorové vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy ještě byl pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky“, ale jen to, že je dáno důvodné podezření o takovém jednání.
19. Zvláštní úprava důkazního standardu v zákoně o silničním provozu tak vylučuje obecnou úpravu obsaženou ve správním řádu (zásadu materiální pravdy zakotvenou v § 3 i zákaz užít jako důkazních prostředků záznamy o podání vysvětlení upravenou v § 137 odst. 4). Tento výklad je podle krajského soudu logický, neboť jinak by řízení o zadržení řidičského průkazu prakticky nahrazovalo následné řízení o přestupku, jehož se měl řidič uvedeným jednáním dopustit. Smyslem řízení o zadržení řidičského průkazu před obecním úřadem je ale podle krajského soudu pouze ověřit, že rozhodnutí, které učinil policista operativně přímo na místě silniční kontroly, nebylo svévolné (např. ničím nepodložené či zjevně nepřiměřené), příp. zda zde nejsou specifické okolnosti, které nebyly policistovi známy nebo které nebyl schopen na místě ověřit a které by měly vést k navrácení řidičského průkazu (např. řidičovy osobní poměry, jež způsobují, že jeho potřeba řídit převažuje nad veřejným zájmem na zadržení řidičského průkazu). Pokud jde o zjištění skutkového stavu, pak pro takto vymezený účel řízení bude zpravidla dostatečné, pokud obecní úřad vyjde z písemných záznamů předložených policií. K tomu, aby žalobcova procesní obrana vyvolala potřebu doplnit dokazování dalšími důkazními prostředky, např. výslechy svědků, muselo by být jeho skutkové tvrzení takového druhu, aby otřáslo důvodným podezřením o tom, že řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, jelikož by dosud shromážděné písemné podklady neposkytovaly na jeho verzi událostí uspokojivou odpověď.

20. Tato podmínka v daném případě není splněna. Žalobcovo tvrzení, že vozidlo neřídil a pouze u něj postával, je sice od počátku konstantní, avšak nevěrohodné. Vylučuje ho úřední záznam policie ze dne 4. 8. 2019, podle nějž od chvíle, kdy žalobcovo vozidlo projíždějící rychle křižovatkou vyvolalo podezření policejní hlídky, až do chvíle, kdy je následně přiměli pomocí výstražného světla přerušit jízdu, toto vozidlo nikde nezastavilo a policisté ho měli po celou dobu, kdy jeli za ním, na dohled. Žalobce byl při zastavení vozidla hlídkou uvnitř sám a vystupoval z místa řidiče. To na žalobcovu obranu dostatečně odpovídá a bylo by s ohledem na účel řízení nadbytečné provádět další dokazování. Neprováděl je z téhož důvodu ani soud. Lze na okraj dodat, že pokud by žalobce vozidlo skutečně neřídil, nabízí se otázka, proč se vůbec podroboval dechové zkoušce na alkohol.
21. Pro pořádek soud podotýká, že marginální nepodložená zmínka v prvostupňovém rozhodnutí o možné změně žalobcovy výpovědi neměla s ohledem na výše nastíněnou argumentaci na posouzení věci žádný vliv.
22. Ke čtvrté námitce soud poznamenává, že žádné zákonné ustanovení nepožaduje, aby v době vydání rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu již bylo zahájeno řízení o odpovídajícím přestupku. Soud samozřejmě nepopírá, že je to vhodné. Mezi základní zásady správního řízení patří požadavek, aby správní orgán šetřil oprávněné zájmy dotčených osob (§ 2 odst. 3 správního řádu). Z tohoto hlediska by bylo záhodno, aby odebrání řidičského průkazu založené na pouhém podezření, že se řidič dopustil závadného jednání, trvalo co nejkratší dobu. Nicméně to, že probíhá řízení o přestupku, nelze považovat za nezbytnou podmínku pro pravomocné skončení řízení o zadržení řidičského průkazu. Důvody pro zdržení se zahájením přestupkového řízení mohou být i objektivní (např. spor o místní příslušnost nebo pokračující prověřování ze strany policie, zda nejde o trestný čin). Případné nedůvodné průtahy, k nimž by ohledně zahájení přestupkového řízení mohlo docházet, může žalobce řešit návrhem na uplatnění opatření proti nečinnosti v rámci státní správy (§ 80 správního řádu), příp. tím, že se bude domáhat jeho zahájení před správním soudem (lze si zde, přinejmenším teoreticky, představit argumentaci nedávným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, čj. 6 As 108/2019 - 39, věc *ŽAVES*). Z uvedených důvodů proto ani není pro posouzení věci podstatné, zda při doručování přestupkového příkazu došlo či nedošlo k opomenutí žalobcova zástupce.
23. Páté námitce lze dát za pravdu potud, že s údajnou neurčitostí popisu skutku v rozhodnutí o zadržení, což byla jedna z žalobcových odvolacích námitek, se žalovaný opomněl v odvolacím rozhodnutí vyrovnat. Přesto však krajský soud po zralé úvaze dospěl k závěru, že to nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Námitka žalobce v tomto směru byla totiž naprosto vágní a obecná, měla v podstatě formulářový charakter. Nepoukázal v ní na žádný konkrétní údaj, který by ve výroku rozhodnutí o zadržení chyběl, ani nevznnesl žádné konkrétní výtky proti formulaci popisu skutku. S odvoláním na výše citovanou judikaturu vztahující se k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů má proto krajský soud za to, že toto drobné opomenutí žalovaného mu nebrání v tom, aby napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení přezkoumal. Soud přitom ověřil ze správního spisu, že popis skutkových okolností ve výroku prvostupňového rozhodnutí je vyčerpávající a obsahuje všechny klíčové údaje, které brání záměně daného skutkového děje s jiným skutkem, jenž by mohl vést k zadržení řidičského průkazu.

24. Konečně k šesté námitce soud uvádí, že důvodem pro nezadržení, resp. vrácení řidičského průkazu ve správním řízení jistě mohou být osobní poměry účastníka, např. nezbytnost řízení k výkonu zaměstnání či nutnost vozit nemocného příbuzného (obdobně by zde bylo možno využít judikaturu Nejvyššího správního soudu k přiznávání odkladného účinku žalobě v případech uložení trestu zákazu řízení za dopravní přestupky). Takové kritérium se jeví jako rozumné a vhodným způsobem vymezuje mantinely správního uvážení, které v tomto případě zákon správnímu orgánu svěřuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, čj. 10 As 174/2017 - 27). Avšak tvrdit příslušné skutečnosti musí v řízení účastník, o jehož zadržený řidičský průkaz se jedná, neboť právě a jen jemu jsou daná fakta známa (jestliže je samozřejmě neuvedl a nenechal zaznamenat již do protokolu policie). Správní orgán je sám iniciativně a bez návrhu zjišťovat nemusí a nelze mu vyčítat, že tak neučinil. V nynější kauze uvedl žalobce příslušné skutečnosti až v odvolání. Nutno přiznat, že jednověťá odpověď žalovaného v odvolacím rozhodnutí je velmi strohá a na samé hranici přezkoumatelnosti. Nicméně z ní podle krajského soudu, i přes její lakonickou stručnost, jasně vyplývá, že pouhé nesnáze, tj. určité komplikace při výkonu zaměstnání nepostačují k tomu, aby správní orgán rozhodl o vrácení řidičského průkazu. S tím soud zcela souhlasí. Žalobce netvrdil, že by se snad živil řízením motorových vozidel. Svou potřebu, aby se jako manažer prodeje obchodní korporace přesouval z místa na místo, může po dobu zadržení řidičského průkazu dočasně řešit jinými, náhradními prostředky, např. může požádat o řízení vozidla známého, najmout si řidiče komerční cestou nebo využít možností, které skýtá hromadná doprava. Představu manažera dojíždějícího za klientem autobusem či vlakem nepovažuje soud za nic nemyslitelného, jakkoliv jde jistě o možnost časově náročnější a méně operativní, než je doprava vlastním automobilem.
25. Soud tedy shrnuje, že z výše uvedených důvodů nedal za pravdu žádné z žalobních námitek.

VI. Náklady řízení

26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. 7. 2021

Mgr. Milan Procházka

předseda senátu